

Remucs de Sant Jordi

FILA CULTURAL. Com cada any, hem demanat a un narrador central que escrigui un relat inspirat en la diada de Sant Jordi. Enguany el text és de l'escriptor capelladí Joan Pinyol i la il·lustració de l'artista manresana Anna Crespo.

La vaca índia encara es va fer esperar una bona estona.

— Fer-me això a mi, que no em muny ni qui s'acosti amb sabre! -va exclamar la vaca suïssa amb mala llet.

La vaca cega va provar de calmar-la, però no se'n va sortir. Havien convidat la col·lega asiàtica per viure de prop la diada de Sant Jordi a Catalunya i el vol es va retardar d'allò més. Feia anys que es comunicaven a través de les xarxes socials i les tres compartien el programa internacional d'adopcions efímeres, una iniciativa del Consell Mundial Boví, avesat a organitzar empaties ramaderes pel planeta quan s'escauen festes assenyalades. Les vaques visitants havien de costejar-se els desplaçaments i les vaques nadiues s'havien d'ocupar de la resta. La vaca índia, sagrada, intocable i inqüestionable, sentia en les seves carns el desig de pasturar per terra catalana, sobretot per veure quina forma tenia l'aeroport de Barcelona, amb un nom tan llaminer.

Per no sentir més bramuls de la sabadellenca, la vaca cega va anar un moment al lavabo. Quan va acabar de menester-lo, de topar de morro en la impol·luta pica i de recular afrontada, va retrobar la companya encara més adusta i arrogant.

Minuts després la porta que creuaven els acabats de volar va dibuixar la silueta esprimatxada de la nouvinguda. De seguida es van identificar i un cop superat l'astorament inicial i en un anglès bàsic que els permetia interaccionar de manera suficient, van esplaiar l'emoció compartida. Quan la vaca índia va demanar a la vaca maragalliana si la invidència li venia del néixer, la vaca suïssa va explicar-li que, d'un cop de roc amb massa traça, n'hi va haver un que va buidar-li un ull i en l'altre se li va posar un tel. La vaca cega va aixecar al cel l'embanyada testa, va parpellejar damunt les mortes nines i, resignada, va fer que sí amb el cap.

Barcelona li va semblar infinitament més ben dibuixada que la Bombai natal. Fins i tot va agrair d'allò més el detall de l'herba disposada a banda i banda del tramvia de la Diagonal. De fet, li va obrir molt la gana. Una vegada a casa de la vaca suïssa, va demanar una mica d'alfals tendre. L'amfitriona els tenia preparada una delicatessen millor. Una menestra d'herbes del Pirineu tan suculenta que no en va quedar ni una tija. Després d'uns prominents rots digestius es van dirigir a la Rambla.

Així que van sortir de l'aparcament públic de la plaça de Catalunya, la vaca índia es va fixar en una parella de vedells enamorats que passejaven a frec de llurs lloms. La femella duia una rosa vermella i el mascle, un llibre. Quan els va passar per davant la vedella, i fidel al seu costum de fer i desfer amb el més lliure dels arbitris, la forastera es va cruspitar la rosa. La parella s'hi van enfrontar de valent i li van dir de tot, menys el nom del porc. La vaca suïssa, que davant de les causes justes era capaç d'escometre com un brau, va disculpar-la de seguida i va abonar-los el preu de la rosa per evitar mals majors. Els enamorats van marxar remugant tota mena de mals auguris i brandant lànguidament la llarga cua. Per la seva banda la vaca cega va trencar el silenci incòmode per explicar amb detall les tradicions d'aquella diada.

— El considerem també el dia dels enamorats, de les roses i dels llibres. Els carrers s'omplen de parelles, de vaques lectores i de vaques creadores per a alegria principalment de les vaques llibreteres, que fan l'agost abans de maig. Per la seva banda les vaques autores signen exemplars dels seus llibres.

No li calien més detalls. Davant seu la vaca índia va descobrir una interminable cua de vaques que, llibre al damunt, estiraven colls, feien ressonar els esquellots més elegants i es mostraven impacients. A l'altra banda de la taula va endevinar una vaca estressada que no parava d'atendre peticions de signatures entre dues altres vaques que pesaven figures.

— No ho -va etzibar l'índia. Si són tres vaques per signar, per què només ho fa una? No es podrien repartir la feina?

La vaca cega va cloure les parpelles durant una bona estona i la vaca suïssa hi va dir la seva altra vegada.

— A dreta llei el més lògic seria que s'ho repartissin. Tants caps, tantes banyes! Però aquí les coses no tenen uns resultats tan exactes. No compta molt escriure molt ni tampoc escriure molt bé. La vaca estressada, la que no para de signar exemplars, és la vaca periodista televisiva Camil·la Alemany, autora del llibre d'autoajuda que té per títol La vaca. Com desfer-nos del conformisme i la mediocritat, una novetat d'enguany que ha obtingut una anomenada gairebé asfixiant en els darrers dies a través de la petita pantalla. Et ben asseguro que la Camil·la no para de sortir-hi des de fa molts anys. Més que no pas el llibre que ha escrit, a les vaques lectores fans els interessa sobretot fer-se una selfie amb la seva cara per rebotir-la després per les xarxes. Ja veus què se n'ha fet de la literatura!

— I les altres dues?

— Les vaques avorrides a qui no fa cas ningú tenen moltes coses en comú -va afegir la suïssa-. Escriuen infinitament millor, no les coneixen gairebé ni a casa seva, no els fa cas ni la premsa local i tampoc no compten amb cap vaca interessada al darrere que les promocioni i les vulgui convertir en un negoci fructífer.

— Són invisibles, vaja! -va afegir la vaca maragalliana. No hi ha pitjor ceguesa que la d'aquells que no volen veure!

— I a -va concloure la sabadellenca-, no són ni de la capital i no disposen ni de la meitat de les plataformes per donar-se a conèixer que tenen les vaques barcelonines. Una altra invisibilitat, ai las!

— Però bé que tenen l'oportunitat de signar els seus llibres?

— Això sí, però una oportunitat que sovint els costa diners. Segur que no els han pagat ni el desplaçament a la capital. Més que reconeixement públic, el que de veritat els mou és una fe immensa en el que escriuen. I la fe, ho sabem prou, mou cingles, comes i muntanyes, també les de l'Himàlaia!

Les tres vaques es van fondre després entre la multitud. Durant tota la tarda van passejar entre parades de llibres i cues que obeïen a cegues a diversos reclams mediàtics. L'índia va trobar que era una festa singular, plena de llum, de rostres somrients, de flors llamineres i de lletres publicades per a ser compartides. Quan li fou possible, va comprar d'amagat La vaca Clementina, una meravella de conte infantil molt ben il·lustrat i La vaca blava, aquest darrer amb edició en braille. Un i altre escrits per vaques comarcals poc conegudes.

El dia de tornada, abans de pujar a l'avió d'Air Índia, va regalar els dos llibres en un agraïment sincer vers les seves amfitriones. Un cop l'avió es va perdre entre els núvols, a la vaca suïssa i a la vaca cega els van revenir moltes ganes de llegir.

Il·lustració: Anna Crespo